

* * *

Mâna-mi a semnat avar
Acel pact, în boschet
Sub ochi bețiv de felinar
În glasul muzicii, cochet.

Viața mea cu secolul s-a dus
Unealtă în mâna destinului
Când peste amurg s-a suprapus
Albul lințoliu al mălinului.

Ploaia-i pudrată-n rășină...
Norii alunecă, vani
Înspumând însingurata Tușină.
Landouri poartă morți contemporani.

În noua seară de toval
Ne-or fi părut o mascaradă
Ca un feeric carnaval
Înlănțuindu-te pe stradă.

Din casa aceea nu-i surcea,
Acea alee este spartă,
Doar în muzeu mai poți vedea
O garderobă mută, moartă.

Cerul știe doar de e pustiu
Turnul năruit într-o amiază.
Dar cine să mai știe de e viu
Fiul aceluia om de vază.

Ascultând cântecul

Neagră, umedă, întunecată,
Vocea femeii vântul imită,
Tot ce-n zboru-i atinge, deodată
În altceva se preface – ispită.

Inundă-n strălucirea-i de almaz
Și pe toate le arginteză
Odăjdii, mătăsurii, atlas
Neînchipuit le înobilează.

E o putere de nedescris.
Ademeniște vocea fermecătoare
De parcă nu mormântul în față e deschis,
Ci o scară tainică spre soare.

Traducere de Al. Pintescu

ANNA AHMATOVA

J. muză

Cum să trăiesc cu-așa povară,
Ce-i zice Muză, bunăoară?
Spun unii: „Te-nsoțește-n câmp”,
Iar alții: „Ce șoapte divine!”
Dar friguri-friguri trec prin tine.
Apoi un an – niciun cuvânt.

Țara de bastină

Mai fără lacrimi nu-s pe lume,
Nici mai semeți oameni ca noi.
(1922)

Noi n-o purtăm la gât în chip de talisman,
Și n-o cântăm în vers cu of și vai,
Nici nu ne scurmă visul greu și-avan
Și nu ne pare așternutul rai.
În suflet știe fiecare
Că n-o vom da, că n-o vom da,
Oricât om îndura pe-ntinderea ei mare,
Și nici nu pomenim de ea.

Pentru noi ea-i noroi pe-ncălțări,
Pulbere-i printre dinți ce-o strivim,
Frământări e mereu, măcinări,
Praf ce nimica prin el nu-nvelim.

Dar în ea ne-așezăm noi subț zarea albastră,
Și acestei țărâni noi îi spunem – a noastră!

Traducere de Mihai Beniuc